

store, rige Løfter, der blev givet Befolkningen, af Partiet Venstre og det konservative Folkeparti. Jeg minder saaledes om, at det tidligere 12te Medlem for 2den Kreds (P. Nørgaard) lovede Befolkningen Tørvi til ikke over 40 Kr. pr. Ton, og han blev heri meget ivrigt sekunderet af det ærede 6te Medlem for 4de Kreds (Laursen). Jeg tror, at det ærede Medlem vil have godt af at mindes den Diskussion i Betragtning af hele den Udvikling, som Tørvespørgsmaalet er undergaaet. Det træder derved frem i den skarpeste Belysning, at det Standpunkt, jeg paa mit Partis Vegne havde den Ære at indtage, og det Standpunkt, som det radikale Venstre indtog, fuldt og helt har vist sig at være rigtigt. Situationen er vel nok blevet endnu værre, end vi vovede at fremstille den den Gang, og dog blev vort Syn paa Brændelsituationen aftegnet fra de to andre ærede Partiers Side som overordentlig mørkt, ja, ganske fantastisk.

Der er mange andre Tanker, som myldrer ind paa en, naar man læser dette Forslag. Jeg mindes her en Digters Ord: „Nu har jeg tømt saa mangen Skaal, men ingen saa besk som den sidste“. Se, saaledes vil den højtærede Indenrigsminister ikke kunne synge, thi han vil sikkert komme til at drikke mangen Kalk, der er endnu bitrere end den, han har maattet drikke, ved at fremsætte nærværende Lovforslag. Thi naar vi mindes særlig de sidste 3—4 Aars politiske Agitation, særlig ført fra Venstres og det konservative Folkepartis Side, saa mindes vi jo en Agitation mod „Regereri“, mod „Kontorstyre“ o. s. v., mod „Enevælde“ fra det afgaaede Ministeriums Side, og saa ser man, som det ærede 13de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) ganske rigtigt sagde, nu et Venstreregeringsforslag, som den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Bækgaard) betegnede som et Forslag, der ikke var væsentlig forskelligt fra de tidligere. Nej, det er det ikke, thi Forslaget begynder jo med det mest udstrakte Enevælde til den højtærede Indenrigsminister. § 1 begynder med, at Indenrigsministeren bemyndiges til at paabyde . . . , § 2 fortsætter med, at Indenrigsministeren bemyndiges til at forbyde . . . , § 3: Indenrigsministeren bemyndiges til at antage forstkyndig Bistand, og saaledes fortsættes det Forslaget igennem i en hel Række af Paragraffer om alt det, som Indenrigsministeren bemyndiges til at foretage, til at udrette, til at anordne, til at forbyde og til at tillade, indtil Forslaget slutter med Paabydelse af akkurat de

samme Straffebestemmelser, som var i det Lovforslag, der blev forelagt af den tidligere Indenrigsminister.

Jeg siger ikke dette for at modarbejde det foreliggende Forslag. Mit Parti ser saaledes paa det, at dette Forslag er overmaade nødvendigt, og at det er endnu mere nødvendiggjort af den Brændelspolitik, som er ført af de to Regeringspartier. Derfor kan jeg paa mit Partis Vegne helt og fuldt anbefale dette Forslag. Men det ærede 13de Medlem for 5te Kreds havde ikke helt Ret, naar han sagde, at der ingen væsentlige Forandringer var i dette Forslag fra Loven af 31. Oktober 1919. Der er nemlig den Forskel paa den nugældende Lov og dette Lovforslag, at dette ophæver Brændelsnævnet. Det er saa meget underligere, som det jo var Partiet Venstre, der i 1917 krævede Brændelsnævnet udvidet, krævede, at Rigsdagen skulde have Medbestemmelsesret. Indflydelse paa det Arbejde, som blev udrettet i Brændelsnævnet, ved, at Rigsdagen fik Adgang til at vælge Medlemmer til Brændelsnævnet. Nu foreslaar den højtærede Indenrigsminister Brændelsnævnet afskaffet og hele Administrationen overladt til de ministerielle eller andre Kontorer. Altsaa, det Regereri, som de to konservative Partier har bebrejdet den forrige Minister, sætter i dette Forslag de allerskønneste Blomster. Jeg ønsker ikke, at den højtærede Indenrigsminister maa komme til at tømme mangen bitter Kalk, jeg er af Naturen et godmodigt Menneske og ønsker ham de blideste Kaar at virke under som Minister, men nægtes kan det ikke, at kommer han og hans Kolleger til at tømme mangen bitter Kalk, maa man jo sige, at de selv i højeste Grad har været ude om sig og skabt den Situation, som gør, at den Kalk, de nu maa tømme Gang paa Gang, bliver saa bitter, som den bliver.

Piper: Den Gang vi sidst behandlede Brændelsloven, antog vi, at det var sidste Gang, det skulde være nødvendigt at vedtage et saadant Indgreb i den frie Omsætning. De Begivenheder, der senere er sket paa Kulforsyningens Omraade, har jo nødvendiggjort, at der træffes ekstraordinære Foranstaltninger. Det var derfor, naar det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) nu sammenstillede denne Situation med den Situation, der forelaa, da vi sidst behandlede Brændelsloven, et urigtigt Udgangspunkt. Hvad der er sket i Mellemtiden, begrun-